THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I move—

'That the clause by clause consideration of the Bill be taken up on 21st July 1964'.

The motion was put and carried.

VI. DISCUSSION FOR SHORT DURATION *RE.* COLLAPSE OF BUILDING OF SARASWATHI HIGH SCHOOL, MANINAGARAM, MADURAI.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, மதுரையில் ஒரு பள்ளியின் கட்டடம் இடிந்து விழுந்து, அதனால், 36 உயிர்கள் பலியான நிகழ்ச்சி நம்முடைய தமிழ் நாட்டையே அதிர்ச்சி அடையச் செய்த ஒரு நிகழ்ச்சியாகும். அதுபற்றி நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் இன்று காலையில் இந்தச் சபையின் முன்பு ஒரு அறிக்கை வைத்தார்கள். அந்த அறிக்கை எனக்குப் பெரிதும் வியப்பைக் கொடுத்தது. ஏதோ இந்த நிகழ்ச்சியானது சாதாரணமாக நடக்கக்கூடிய சம்பவங் களிலே ஒன்று போன்று அதைப் பற்றி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந் தார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து இந்த அறிக்கையைத் தயாரித்தார்களா அல்லது ஏதோ சம்பிரதாயப்படி 41-வது விதி யின்படி கொடுக்கப்பட்ட மோஷனுக்கு சம்பந்தப்பட்ட இலாகா ஒரு அறிக்கையைத் தயாரித்து அதை இங்கே வாசித்தார்களா என்று புரியவில்லை. எப்படி இருப்பினும் அமைச்சர் அவர்கள் தான் இதற்குப் பொறுப்பு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதில் கவனிக்க வேண்டியது என்ன? இது ஒரு சாதாரண விபத்தல்ல, பஸ்ஸிலே போகிறபொழுது, திடீரென்று டிரைவர் எங்காவது மோதி, அதிலே 10 அல்லது 15 பேர் செத்தால், அது வேறு விஷயம். அல்லது ஆற்றிலே படகு கவிழ்ந்து, அதிலே சிலர் செத் தால், அது விஷயம் வேறு. இது ஒரு பள்ளிக்கூடக் கட்டிடத்தைப் பொருத்த விஷயம், அதிலும் படிக்கச் சென்ற மாணவிகளைப் பொருத்தது. அதிலும் அந்த நிகழ்ச்சியிலே, அதிர்ஷ்டமோ என்னவோ தெரியவில்லை, அன்று பள்ளிக்கூட நாள் அல்ல. விசேஷ வகுப்புக்கள் வைத்து, அதற்காகச் சென்றவர்கள் இந்த விபத்திலே சிக்கிக்கொண்டார்கள். பள்ளிக்கூட நாளாக இருந்து, எல்லா வகுப்புகளும் இருந்திருந்தால் இன்னும் எத்தனையோ உயிர்கள் பலியாகியிருக்கும் என்பதை நினைக்கும் பொழுது, இந்த நஷ்டம் இப்படியாவது போயிற்றே என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. கல்வி இலாகாவினர் பொது மக்கள் முன்பு குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிற இந்த சமயத்தில், அமைச்சர் அவர்கள் படித்த அறிக்கையைப் பார்க்கிற பொழுது, வியப்பாக இருக்கிறது. மதுரை மக்கள் பொதுக் கூட்டத்தில் இந்த மாதிரி ஒரு அறிக்கையை அமைச்சர் அவர்கள் படித்திருப்பார்களேயானால், அரசாங்கத்தைப் பற்றி அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

20th July 1964] [திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]

கல்வி இலாகாவிலே கடந்த 10 ஆண்டுகாலமாக அசிரத்தை இருந்து வருகிறது என்பதற்கு இது ஒரு சான்று. எதோ ஒரு கட்டிடம் விழுந்துவிட்டது என்று நாம் இதை எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. எல்லா விதிகளையும் தளர்த்தி, பள்ளிக்கூடங்களை நடத்த முடியும், அதற்கு கல்வி இலாகாவின் அங்கீகாரத்தைப் பெற முடியும் என்பதை உணர்த்தி, இதிலே எவ்வளவு குறைபாடுகள் இருந்திருக்கின்றன என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துச் சொல்லி இருக்க வேண்டும். எதோ சம்பிரதாயமாக, டெபுடி கலெக்டர் விசாரணை நடத்தினார், கட்டிடம் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி எக்ஸிகூடிவ் என்ஜினியர் விசாரணை நடத்தினார் என்ற முறையிலே அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். கல்வி இலாகா விதிகளிலே என்ன பலஹீனம் இருக்கிறது, நடைமுறையிலே என்ன பலஹீனம் இருக்கிறது, கல்வி இலாகா அதிகாரிகள் கவனிக்காததினால் என்ன தவறுகள் ஏற்பட்டன, இந்தக் கட்டிடம் எப்படி அனுமதிக்கப்பட்டது என்ற அளவுக்கு ஒரு பெரிய விசாரணை நடந்திருக்க வேண்டும். இதை ஒரு சாதாரண விஷயமாகக் கருதாமல், ஒரு நீதிபதியைப் போட்டு, கல்வி இலாகா அதிகாரிகள் எந்த முறையிலே நடந்துகொண்டார்கள் என்பதைப் பற்றி ஒரு பகிரங்க விசாரணை நடத்த வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்திற்கு இருந்தும்கூட, இந்த விபத்தை ஒரு சாதாரண நிகழ்ச்சியாகக் கருதியிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக, தீப்பிடித்தால், கலகம் நடந்தால், ஒரு துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்தால் விசாரணை நடத்துகிற மாதிரி, ஒரு ஆர்.டி.ஓ. வை வைத்து விசாரணை நடத்தியிருப்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மக்களுக்கு இது திருப்தி அளிக்காது. யாரையும் பாதுகாக்க வேண்டுமென்று நடந்து கொள்ளக்கூடாது. உண்மை வெளிவரட்டுமே. யாரையும் பாதுகாப்பது என்பது இந்த நிகழ்ச்சியை மூடி மறைப்பதாகும். ஜனநாயகத்தில் எந்த விஷயமாக இருந்தாலும், மக்களுக்குத் தெரிவிப்பது தான் நல்லது. அதுதான் நிர்வாகத்தைப் பலப்படுத்துவதற்கும், நிர்வாகம் ஒழுங்காக நடப்பதற்கும் ஏதுவாக இருக்கும். அந்தமாதிரி ஒரு நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருப்பது நிகழ்ச்சியை விட வேதனை தருவதாக இருக்கிறது.

இந்த விபத்தில் 36 குழந்தைகள் உயிர் நீத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பெரிய சம்பவத்திலே இவ்வளவு அஜாக்கிரதை இருந்தால், மற்ற இலாகாக்களிலே எவ்வளவு அஜாக்கிரதை இருக்கும் என்பதை அரசாங்கம் உணரவேண்டும். எந்தக் கட்சியின் அரசியலுக்காகவும் இதை உபயோகிக்கக் கூடாது. பொதுவாக, நிர்வாகத்தை எப்படித் திருத்த வேண்டும் என்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன்தான் இந்தக் குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தக் கட்டிடம் கட்டி எத்தனை வருஷங்கள் இருக்கும் என்பதைப் பற்றி எக்ஸிகூடிவ் என்ஜினியர் சொல்லியிருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். கட்டிடம் பூராவுமே சிமிண்ட் உபயோகப்படுத்தவில்லையென்று கலெக்டர் தெரிவித்

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [20th July 1964

திருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். சிமிண்ட் உபயோகிக்கவில்லையென்றால் காரையாவது உபயோகித்திருப்பார்களா என்று சந்தேகப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அந்தக் கட்டிடம் எப்படியிருந்தது என்பதை நேரிலே பார்த்தவர்கள் இந்தச் சபையிலே இருக்கிறார்கள். சம்பவம் நடந்தவுடனே பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உதவியளித்தவர்களும் இந்தச் சபையிலே இருக்கிறார்கள். பொதுமக்கள் நிறைய உதவியளித்த பிறகுதான், அமைச்சரவர்கள் குறிப்பிட்ட மற்ற அதிகாரிகளெல்லாம் அந்த இடத்திற்குப் போனதாக எனக்குத் தகவல். ஆனால், அது அவ்வளவு முக்கியமான பிரச்னையல்ல. முக்கியமான பிரச்னையென்னவென்றால் இந்தக் கட்டிடம் கட்டியபோது கட்டடம் கட்டுவதற்கு டவுன் பிளானிங் லைசென்ஸ் வழங்கப்பட்டதா, டவுன் பிளானிங் சட்டப்படி முனிசிபல் கமிஷனிடமிருந்து லைசென்ஸ் வாங்கப்பட்டதா ? முனிசிபல் அதிகாரிகள் இந்தக் கட்டிடத்திற்கு அனுமதி கொடுத்தார்களா, இவ்வளவையும் புறக்கணித்து விட்டு இந்தப் பள்ளிக்கூடம் அபிவிருத்தி ஏற்படவேண்டுமென்ற பெயரில் ஏன் இவ்வளவு சலுகைகள் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்பதை நினைக்கும்பொழுது, உண்மையிலேயே கல்வி இலாகாவினருக்கு பொறுப்பு மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது, அது மன்னிக்க முடியாத பொறுப்பு என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அவர்கள் மீது தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்ற உறுதியை இந்தச் சபையில் கொடுத்தால்தான் அரசாங்கம் இந்த விஷயத்தில் அக்கறை காட்டுகிறது என்று மக்கள் நினைப்பார்கள். இல்லாவிட்டால் பல விபத்துக்கள் ஏற்படுகிற மாதிரி இதுவும் ஒன்று, எவ்வளவு உயிர்கள் போனாலும் அதைப்பற்றி அரசாங்கம் கவலைப்படுவதில்லை என்ற நிலைமைதான் ஏற்படும்.

இது ஒருபுறமிருக்க, நிவாரணம் அளிப்பதிலும் என்ன அசிரத்தைகள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். நிவாரணப் பட்டியலை கனம் அமைச்சரவர்கள் படித்தார்கள். டைரக்டர் ஆப் மெடிகல் சர்வீஸஸ் அவர்கள், கொடுக்கப்பட்ட மருந்துகளுக்குக் கட்டணம் வாங்கக்கூடாது என்று உத்திரவு போட்டு இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். மருந்துகளுக்கு கட்டணம் வாங்கக்கூடாதென்றோ அல்லது தக்க மருந்துகளை கடையிலிருந்து வாங்கிக் கொடுப்பதற்காகவோ உத்திரவு போட்டு இப்படி இலவசமாக சிகிச்சையளித்துவிட்டோம் என்று சொல்வதானது ஒரு பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடிய விஷயமல்ல என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இவ்வளவு பெரிய விபத்து ஏன் ஏற்பட்டது என்று அரசாங்கம் பதில் சொல்ல கடமைப்பட்டு இருக்கும்பொழுது, வைத்திய உதவி இலவசமாக அளித்துவிட்டோம் என்று சொன்னால்—இதை மதுரை நகர் மக்களிடத்தில் போய் சொன்னால்—வைத்திய செலவுக்குக்கூட வசூலிக்கலாம் என்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருந்ததோ என்று சந்தேகிக்கக்கூடிய வகையில்தான் பொருள் கொடுக்கும். அது ஒரு பெரிய விஷயமல்ல. வைத்திய இலாகா அதிகாரிகள் உடனே கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்து பாதிக்கப்பட்ட

20th July 1964] *[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்]*

வர்களுக்கு சிகிச்சையளித்ததை நான் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அதை ஒரு தனிச் சலுகையாகக் காட்டி பட்டியலில் சேர்த்திருப்பது அவ்வளவு பொருத்தமல்ல. இந்த உயிர் துறந்த குழந்தைகள் படித்து நன்கு முன்னேறி அவர்களை நம்பி வாழ்க்கை நடத்த விரும்பிய குடும்பங்கள் எத்தனையென்று நாம் பார்க்கவேண்டும். இந்த விபத்தில் சிக்கிய குழந்தைகளின் பெற்றோர்கள் ஹார்வி மில்லில் வேலைபார்க்கும் தொழிலாளிகளின் குடும்பங்கள். இறந்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தொழிலாளிகளின் குடும்பங்கள். அந்தப் பெற்றோர்கள் இப்பொழுது எப்படி அவதிக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். உயிரைத் திருப்பிக்கொடுக்கமுடியுமென்று நான் சொல்லவில்லை. யாரைத் தண்டித்தாலும் சரி, கல்வி இலாகா அதிகாரிகளைத் தண்டித்தாலும்சரி, இந்தப் பள்ளிக்கூட நிர்வாகிகளைத் தண்டித்தாலும்சரி, இறந்த குழந்தைகளின் உயிரை திருப்பிக் கொடுக்க முடியாது. இந்தக் குழந்தைகளை இழந்த குடும்பங்களுக்கு, இந்த விபத்திலே பலத்த காயமடைந்து அதனாலே கஷ்டப்பட்டு இன்னும் தேறுமல் இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு என்ன உதவிகள் செய்யமுடியும் என்பதிலே அரசாங்கம் அக்கறை காட்ட வேண்டும். பலரிடமிருந்து நிதி திரட்டப்பட்டு ரொம்ப நாட்கள் ஆனபோதிலும் சமீபத்தில்தான் ஒரு குடும்பத்திற்கு ரூ. 500 வீதம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ரூபாய் 5,000 கொடுத்தால்கூட அது ஒரு குழந்தையின் மதிப்பாக இருக்கமுடியாது. அதற்கு மேலும் கொடுக்கலாம். ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஒரு பெரிய விபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறபொழுது அரசாங்கம் எவ்வளவு கவலையோடு இருக்கிறது என்பதை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமானால் அந்தக் குடும்பங்களுக்குப் போதுமான நிதியுதவி செய்வதற்கு அரசாங்கம் உடனடியாக முன்வந்திருக்கவேண்டும். வசூலான பணத்தில்கூட ஒரு பகுதி நிவாரணம் கொடுக்கவும், இன்னொரு பகுதி பள்ளிக்கூட கட்டடம் கட்ட என்றும் பிரித்திருப்பது தவறானது. அரசாங்கம் வேறு நிதியிலிருந்தாவது அந்தக் குடும்பங்களுக்கு நிவாரணம் அளித்திருக்க வேண்டும். இதில் கல்வி இலாகா செய்திருக்கிற தவறுக்கு அரசாங்கம் செய்யும் பிராயச் சித்தமாக, சர்க்கார் நிதியிலிருந்து உதவி அளிப்பதில் அமைச்சரவர்கள் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். சம்பவம் நடந்து மூன்று மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. ஆதலால் மக்கள் இதையெல்லாம் மறந்து விட்டார்கள் என்று நினைக்க வேண்டாம். மக்கள் ஞாபகக் குறைவு உள்ளவர்கள் அல்ல. மக்களுக்கு ஆத்திரம் வந்தால் என்ன ஆகும் என்பதை நினைத்துப் பார்த்து தக்க பரிகாரம் காண வேண்டும். அன்றைக்கு மக்களுக்கு ஆத்திரம் வந்த நேரத்தில் அந்த நிர்வாகி அங்கு வந்திருந்தால் என்ன பாடு பட்டிருப்பார் என்று சொல்ல முடியாது. இப்படிப் பொறுப்பற்ற முறையில் ஒருவர் சுயநலத்திற்காக செய்த இப்படிப் பட்ட காரியத்திற்காக மக்கள் தக்க தண்டனை கொடுத்திருந்தாலும் அது பொருத்த மானதே. கல்வி இலாகாவைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒருவர் சுயநலத்திற்காக நடத்தும் பள்ளிக்கூடத்தை அனுமதித்து, தனி ஒருவருடைய

[திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்] [20th July 1964

வருமானத்திற்குப் பயன் படும் அளவில் நடத்திய பள்ளிக்கு உதவி யளித்து இருக்கிருர்கள் என்பதுதான் என் குற்றச்சாட்டு. இம் மாதிரி எத்தனையோ நிர்வாகிகள் திரிந்து கொண்டு இருக்கிருர்கள். அரசாங்கச் சலுகைகளை அடைந்து கொண்டும் பொது மக்களிடம் வசூல் செய்துகொண்டும், நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் இருக் கிருர்கள். இப்படி விபத்து நேர்ந்த காலத்தில் அங்கு அந்த நிர்வாகி மட்டும் வந்திருந்தால், மக்கள் அவருக்கு தக்க தண்டனை கொடுத்திருப்பார்கள். நல்ல காலம் கைது செய்தார்கள். அவரைக் கைது செய்து மக்களிடமிருந்து தப்ப வைக்க உதவி செய்திருக்கிருர்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். கோர்ட் டுக்குப் போய் என்ன தண்டனை கொடுக்கிருர்கள் என்பதைப் பற்றி கவலை இல்லை. ஆனல், கல்வி இலாகா அதிகாரிகள், கட்டடம் ஒழுங்கானதா என்றுகூடப் பார்க்காமல், கட்டிடத்திற்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிருர்கள். ரெகக்னிஷன் கொடுக்கும்போதே கட்டடம் சரியானதுதானு என்று பார்க்க வேண்டாமா. நிறைய எலிமென் டரி, ஹையர் எலிமெண்டரி ஸ்கூல்களும், ஹைஸ்கூல்களும் திறந்துக் கொண்டே போகிறேம். அதிகமான பள்ளிகளுக்கு அங்கீகாரம் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கிறேம். அதே சமயத்தில் அதை நடத்த முன்வரும் நிர்வாகிக்கு அந்தஸ்து இருக்கிறதா, அதை நடத்த அவருக்கு வாய்ப்புகள், வசதிகள் இருக்கின்றனவா, அவரு டைய பூர்வ சரித்திரம் என்ன என்ற விவரங்களை எல்லாம் பார்க்க வேண்டாமா? இம்மாதிரியான விவரங்கள் அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமோ என்னவோ, அதே நிர்வாகியைப் பற்றி என்னிடம் கத்தை கத்தையாக ரிகார்டுகள் இருக்கின்றன. வேண்டுமானுல் அமைச்சருக்குக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். முதலில் அவர் ஒரு ஆசிரியரே அல்ல. வேறு ஒருவருடைய சர்ட்டி பிகேட்டை வைத்துக் கொண்டு தான் ஆசிரியராக இருந்திருக் கிருர். அவர் கல்வி இலாகாவால் விலக்கப்பட்டவர். பின்னல் அந்தத் தொடர்பை வைத்துக் கொண்டு வேறு ஒரு ஜில்லாவிற்கு மாறி—அவர் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்தவர், அங்கிருந்து மதுரைக்கு வந்தார்—கல்வி இலாகாவினர் சலுகைகளைப் பெற்று, கட்டடம் மட்டும் கட்ட ஏற்பாடு செய்து—அடித்தளம் சொந்தம் இல்லை—மேலே மட்டும் கட்டடம் கட்டிக் கொள்கிறேன் என்று சலுகைகளைப் பெற்று, பிள்ளைகளை இம்மாதிரியான போராபத்துக்கு உள்ளாக்கி இருக்கிருர். சரியான நீதி வழங்கவில்லை யென்ருல் அரசாங்கம் மக்கள் கோபத்தினின்றும் தப்ப முடியாது. இம் மாதிரிக் கல்வி இலாகாவினர் செய்திருப்பது ஃபேவரிடிஸம், நெபாடிஸம் தான். இன்றைக்கு அரசாங்கம் செய்திருக்கும் பரிகா ரம் போதுமானது அல்ல. குழந்தைகளைப் பறிகொடுத்த குடும்பங் களுக்கு போதுமான நிவாரணம் அளிக்க ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டும். அங்கஹீனம் ஆனவர்களுக்கு, தக்க முறையில் நஷ்ட ஈடு கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இதில் எப்படி நஷ்ட ஈடு கொடுக்க முடியும் என்றே தெரியவில்லை. ஏதாவது மோட்டார் விபத்தாக இருந்தாலும் பாதுகாப்பு இருக்கிறது. க்ளெய்ம்ஸ் டிரிப்யூனல் நியமித்திருக்கிருர்கள். நஷ்ட ஈடு கோர முடியும். இந்த விபத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்ட குழந்தைகளுக்கு யாரிடம்

போய் நஷ்ட ஈடு கோருவது? இது ஒரு படிப்பினையாகத்தான் அமைய முடியும். இம்மாதிரிக் கட்டடங்களில் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டால் அதற்கான இன்ஷூரன்ஸ் எந்த வகையில் செய்ய வேண்டும் என்று ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். அதனால்தான் ஒரு பகிரங்க விசாரணை வேண்டும் என்று கோருகிறோம். தனிப் பட்டவர்கள் சுயநலத்திற்காக இப்படிச் செய்கிறார்கள். ஏதோ பெப்பர்மிண்ட் வாங்குவதுபோல் நினைத்துச் செய்கிறார்கள். உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்தே பொருள் திரட்டலாம் என்று இம்மாதிரிச் செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். இதை ஒரு படிப்பினை யாகக் கொண்டு, நிறையப் பொருள் வசதி உள்ள, பொருட்புள்ள ஒரு சில மதஸ்தாபனங்களைத் தவிர, அப்படிக் கல்விக்காக உழைக்க முன்வருகிறவர்கள் நீங்கலாக, வேறு தனியாகளுக்கு அங்கீகாரம் கொடுக்க வேண்டுமா என்பதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். இம்மாதிரியான விபத்துக்களை அரசாங்கம் எச்சரிக்கையாக எடுத் துக்கொண்டு செயல்படவேண்டும். ஏதோ பல விதங்களில் ஏற்படு கிற தீ விபத்து, மோட்டார் விபத்து போல் இதை நினைக்கிறார்கள் போல் இருக்கிறது கொடுத்திருக்கும் அறிக்கையைப் பார்த்தால். அப்படி இதை எடுத்துக்கொண்டுவிடாமல், நான் கூறியிருக்கிற ஆலோசனைகளையும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டுமுடிக்கிறேன்.

* **திரு. வை. சங்கரன்:** கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தப் பள்ளிக்கூட விபத்து சம்பந்தமான விவரங்களெல்லாம் அநேகமாக எல்லோருக்குமே தெரியும். ஆனால், உண்மையிலேயே, நேரிடையாக அந்த இடத்தில் இருந்து இடர்பாடுகளை அகற்றி இறந்துபோன காயமுற்ற பெண்களை தூக்கி எடுத்து வந்தவர் களுக்குத்தான் அந்த கோரவிபத்தின் கொடுமையும் கண்ராவியும் தெரிய முடியும். இறந்த பெண்கள் பலரின் உடம்பில் ஒரு காயம் இல்லை; படுக்கையில் தூங்கிக் கொண்டு இருந்த மாதிரி காணப்பட்டார்கள். அவர்கள், கண், வாய், மூக்கு முழுதிலும் சுண்ணும்பும் தூசியும் மணலும் புகுந்துகொண்டு, அவர்கள் மூச்சுத் திணறி, திக்கு முக்காடி இறந்திருக்க வேண்டும். கட்டடத்தின் கட்டைகள் விழுந்து அடிப்பட்டாலும் அது ஒரு பக்கம். ஆனால் இறந்தவர்களில் பலர் சுண்ணும்பு, மணல் தூசி அடைத்து மூச்சுத் திணறி இறந்திருக்கிறார்கள், என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியும். அந்த அளவுக்கு அது 'ஸெட்' ஆகாத, புலு புலு என்ற லூஸ் சுண்ணும்பு; அதை வைத்துக் கொண்டு 9, 12 அங்குல அகலத்தில் 50 அடி உயரமுள்ள இரண்டு மாடிக் கட்டடம் கட்டி இருந்தார்கள். இந்த இரண்டு மாடிக் கட்டடத்தில் 1,200 பெண்கள் படித்தார்கள். இந்த கட்டடத்திற்கு 3 அல்லது 4 அடி அகலமுள்ள ஒரே ஒரு வாயில் தான். அந்தக் குழந்தைகள் உயிரைக் குடிக்க அமைத்த பொறி போல அதன் அமைப்பு இருந்திருக்கிறது. அந்த ஒரே வழியாகத் தான் 1,200 பெண்களும் வந்து போகவேண்டும். அங்கே குடிக்கத் தண்ணீருக்கு குழாய்கூடக் கிடையாது. லாவடரிகூட கட்டடத்திற் குள்ளே கிடையாது. பெரும் பகுதியான பருவம் அடைந்த பெண்கள்கூட வெளியில் இருக்கிற தெரு பொது லாவடரியில்தான்

[திரு. வை. சங்கரன்] [20th July 1964

போக வேண்டும். அதுபோன்று எலிமெண்டரி நெஸஸிடிகள்கூட இல்லாத பள்ளிக்கூடமாக இருந்தது என்பதை வருத்தத்தோடு சொல்லிக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. இவ்வாறு உள்ள கட்டடத்தில் பள்ளிக்கூடம் நடத்த யார் யார் பெறுப்பாக இருந்தார்களோ அவர்களெல்லாம் தண்டிக்கப்படவேண்டும். ஏதோ ஆங்கிலத்தில் சொல்லுவார்களே, after the horses bolted away ஸ்டேபிளை மூடுவது என்று, அதுபோல, பின்னால் இப்போது, இனி இதுபோன்ற விபத்துக்கள் நேராது நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வந்தாலும், நடந்த இந்த விபத்துக்கு யார் யார் பொறுப்பு என்று கண்டு பிடித்து தக்க நடவடிக்கை யாவது எடுக்கவேண்டும். கல்வி இலாகாவைக் கேட்டால், அவர்கள்
1-00 p.m. அங்குள்ள முனிசிபாலிடியின் மீது அந்தப் பழியைச் சுமத்துகிறார்கள். "எங்களுக்குக் கல்வி சம்பந்தமான பொறுப்புதான் இருக்கிறது. போதிய accommodation இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டுமேயல்லாது கட்டடத்தின் ஸ்ட்ரெங்த் முதலியவை எங்களுக்குத் தெரியவேண்டியதில்லை. அது எங்கள் பொறுப்பு இல்லை" என்று சொல்லி அவர்கள் அந்தச் சுமையை முனிசிபாலிடியின் மீது சுமத்த முற்படுகிறார்கள். அதேபோல், முனிசிபாலிடியைக் கேட்டால், "நாங்கள் அடிக்கடி நோடீஸ் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ப்ராஸிக்யூட் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறோம், கட்டடம் சரியாக இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம், மேற்கொண்டு டவுன் ப்ளானிங் டைரக்டரிடம் அப்பீல் போய்க் கொண்டிருக்கிறது, கட்டடத்தை இடிப்பதற்கு இன்றுள்ள சட்டப்படி நாங்கள் நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது, அபராதம் ஐந்து, பத்து ரூபாய் போட்டிருக்கிறோம்" என்று அவர்களைக் கேட்டால் அவர்கள் சொல்கிறார்கள். டவுன் ப்ளானிங் இலாகாவினர் என்ன சொல்வாரோ தெரியவில்லை. இதற்கெல்லாம் காரணம் எனக்குத் தோன்றுவது என்னவென்றால், கட்டட விதிகளில் ஓரளவு ஓட்டைகள் இருக்கின்றன. அந்தக் காரணத்தால் யாரும் அப்பீல் போட்டுவிட்டு நீடித்திருக்கலாம். புறம்பாக கட்டினாலும் அதுவரை யாரும் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கமுடியாது என்ற நிலைமை இருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. எப்படியோ யார் செய்த வினையோ மொத்தத்தில் பெரிய கொடுமை அங்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. மானேஜ்மென்டோடு மட்டும் இது போவது அல்ல. இதை இன்னும் நன்றாகப் பார்க்க வேண்டும். அப்படிப் பார்க்கும்போது ஏற்கனவே இது சம்பந்தமாக என்க்வையரி ஒன்று நடந்திருக்கிறது. அந்த என்க்வையரியில் என்ன முடிவு ஆயிற்று, யார் அதற்குப் பொறுப்பு என்கிற விவரங்களை மக்கள் தெரிந்துகொள்ள மிகவும் விரும்புவார்கள். விரும்புவது அவர்களுடைய உரிமை. அந்த விவரங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டிய கடமை சர்க்காருடையது. அந்தக் கடமையைச் சீக்கிரத்தில் சர்க்கார் கண்டிப்பாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அந்தச் சம்பவம் ஏதோ சிறிய விஷயமாகக் கருதப்பட்டு இருப்பதுபோல் அறிக்கை காணப்படுகிறது. அந்தச் சம்பவத்திற்கு அளிக்க வேண்டிய முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டதாகத்

20th July 1964] [திரு. வை.. சங்கான்]

தெரியவில்லை. ஏதோ ஆகாயத்தில் பறக்கும் விமானம் அகஸ் மாத்தாக வெடித்து விபத்து ஏற்பட்டால், எப்படி கருதப்படுமோ அதுபோன்று கருதப்படக்கூடிய சம்பவம் அல்ல அது. பல உயிர்கள் மாண்டிருக்கிற அந்தச் சம்பவத்தினுல் 'மால்ஃபீஸன்ஸ் அண்டு மிஸ்ஃபீஸன்ஸ்' என்று சொல்வார்களே அதுபோல, ஒரு சிலர் செய்யவேண்டிய கடமையைச் சரியான முறையில் செய்யத் தவறியதன் காரணமாக, செய்யக்கூடாததை செய்த காரணத்தால் அந்தப் பெரிய விபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சர்க்கார் உணர்ந்தாகவேண்டும். அதற்கான மேல் நடவடிக்கையைக் கண்டிப் பாக எடுக்க வேண்டும். காலையில் அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த ஸ்டேட்மென்டில், என்க்வையரி என்ன ஆயிற்று, அதன் முடிவு என்ன, என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது, மேற்கொண்டு என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்போகிறுர்கள் என்பது பற்றிய விவரங்கள் எல்லாம் கொடுத்திருக்கவேண்டும். அந்த ஸ்டேட்மென்ட் முழுமை யாக இல்லாத காரணத்தால், சர்க்கார் மக்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய விஷயத்தைத் தெரிவிக்கவில்லை என்றுதான் கருத வேண்டியிருக்கிறது. அந்த விவரங்கள் எல்லாம் அளிக்கப்பட்டால் தான் மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் சரியாகச் செய்ததாகக் கருதப்பட முடியும். ஆகவே, இது சம்பந்தமாக தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அந்த சம்பவத்தை ஏதோ ஒரு சிறிய விஷயமாகக் கருதிவிடக் கூடாது. ஏனென்ருல், அதை விட ஒரு அசம்பாவிதமான, அதைவிட ஒரு அவலமான மோச மான நிகழ்ச்சி வேறு எதுவும் நடந்திருக்க முடியாது. அதனுல், சர்க்கார் இதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து, யார் தவறு செய்திருக்கிறுர்கள் என்பதைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

அந்தச் சம்பவம் நடந்த ஒரு சில தினங்களில் ஸ்டேட் ஹவுசிங் போர்டின் முன்னுள் தலைவராக இருந்த திரு. ஜோன்ஸிலிவு அவர்கள் ஆசிரியருக்குக் கடிதம் என்ற பகுதியில் சில விஷயங்கள் எழுதி யிருந்தார். இன்றைக்கிருக்கும் கட்டட விதிகளில் பல ஓட்டைகள் இருப்பதன் காரணமாக மதுரை சம்பவம் போன்றவை நடக்க ஏதுவாக இருக்கின்றன என்று அழகாக அதில் அவர் எழுதியிருந் தார். தற்போதைய விதிகளின்படி முனிசிபாலிடிக்கும், டவுன் ப்ளானிங் டைரக்டருக்கும், கவர்ன்மெண்டுக்கும் அப்பீலுக்கு மேல் அப்பீலாக, எத்தனை தடவை வேண்டுமானுலும் போட்டுக் கொண்டிருக்கலாம், அதற்குள் முனிசிபாலிடி இடிக்க முடியாது என்ற வகையில் கட்டட விதிகள் இப்பொழுது இருக்கின்றன, அது போல் இருக்கக்கூடாது ஒவ்வொன்றிடத்திலும் ஒரே அப்பில்தான் இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறுர். எந்த முறையில் கட்டட விதிகளை மாற்றியமைக்கவேண்டும் என்றும் அவர் யோசனை கூறியிருக்கிறுர். அந்த யோசனைகளைச் சர்க்கார் பரிசீலித்து ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேலும், முனிசிபாலிட்டிக்கோ, முனிசிபல் கவுன் சிலுக்கோ, டவுன் ப்ளானிங் டைரக்டருக்கோ, அரசாங்கத்திற்கோ அப்பீல் செய்துகொள்ளும்போது, முடிவு செய்து அறிவிக்க குறிப்

பிட்ட ஒரு காலத்திற்கு மேல் அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்று ஒரு டைம் லிமிட் நிர்ணயித்து கட்டட விதிகள் மாற்றி யமைக்கப்பட வேண்டும். அப்பீல் செய்துக்கொண்டு, அதன் மேல் இறுதி முடிவு தெரிகிற ஒருசில ஆண்டுக்குள் வரம்புமீறி கட்டடத் தைத் தாராளமாகக் கட்டிவிடுகிறார்கள். கட்டடம் கட்டின பின்னால் அதைத் தடுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்படுகிறது. கட்டியதை இடிப்பதென்றாலும் hardship ஆக போகிறது. இது பற்றியெல்லாம்கூட திரு. ஞானஒளிவு அவர்கள் அதில் எழுதியிருக் கிறார். ஆகவே, அப்பீலுக்குப் போனபின், மேற்கொண்டு முடிவு தெரியும்வரை கட்டடம் கட்டப்படாமல் அதே நிலையில் இருக்க வேண்டும், கட்டடத்தில் சிறிய டீவியேஷன் இருந்தால்கூட அதை இன்ஜினீர்கள் அப்போதைக்கு அப்போது கண்காணிக்கவும் அப்புறப்படுத்தவும் அதிகாரம் இருக்கவேண்டும் என்று சொல் கிறார். ஆகவே, கட்டட விதிகள் நல்ல முறையில் மாற்றியமைக்கப் பட்டு, மதுரை சம்பவம் போன்ற கொடுமையான சம்பவம் இனி யாவது நடக்காதிருக்க ஆவன செய்யவேண்டும்.

அந்தச் சம்பவத்தில் ஒரு பாவமும் கனவிலும் கண்டறியாத பச்சிளம் சிறுமிகள், முப்பது எழுவரின் உயிர்கள் வாழ்வுப்படிக் கட்டில் காலெடுத்து வைக்குமுன்னரே பறிக்கப்பட்டு உள்ளது. உயிரிழந்த குழந்தைகளின் பெற்றோர்களில் அநேகர் மில் தொழி லாளிகள்; மற்றவர்கள் மாதம் சுமார் 100 ரூபாய் அளவுக்கு ஊதியம் பெறுகிற ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் போன்றவர்கள். குழந்தைகள் நன்றாகப் படித்துப் பட்டம் பெற்று, தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் தங்கள் குடும்பத்தைக் கரையேற்றுவார்கள் என்று ஆசை கொண்டிருந்தவர்கள். காலையில் இன்முகத்தோடு பூ வைத்து, பொட்டிட்டுப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பிவைத்த தங்கள் குழந்தைகளை மாலை வருவதற்குள் பிணக்கோலமாக, பாடையில் இட்டு, இடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருந்த பெற்றோர்களின் அப்போதைய மனோநிலையை அங்கு கூட இருந்த வாகள்தான் ஓரளவு தெரிந்துகொண்டிருக்க முடியும். குழந்தை களை இழந்த அந்தப் பெற்றோர்களில் ஒருசிலருக்கு இழந்த அந்த ஒரு பெண்ணைத் தவிர வேறு குழந்தையே இல்லை. ஒரு சிலருக்கு ஆண் குழந்தை இருந்தாலும், பெண் குழந்தை என்று இருந்தது இது ஒன்றுதான். ஒரு சிலருக்கு இழந்தார்கள் என்றால் இவளுக்கு பின் இருக்கும் குழந்தை 1 வயது 1½ வயது குழந்தைதான். இப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் அன்று குழந்தைகளை இழந்த பெற்றோர்கள் தவித்தார்கள். தங்களுக்கு ஆதரவாக நம்பி யிருந்த குழந்தைகளை இழந்த பெற்றோர்களுக்கு எந்தவித ஈடும் செய்துவிட முடியாது. இருப்பினும் அவர்களுக்கு "ஸொலேஷியம்" என்ற வகையிலாவது கணிசமான தொகை அளிப்பதைத்தவிர வேறு எதுவும் செய்யக்கூடியது இல்லை. 'இறந்தவர்களுக்காக யாருக்கு காம்ப்பன்ஸேஷன் அளிப்பது?' என்று சிலர் ஏதோ விதண்டாவாதம் செய்கிறார்கள். அந்த முறையில் இதை அணுகக் கூடாது. பெற்றோர்கள் ஈடு செய்ய முடியாத நஷ்டத்தை அனுபவித்திருக்கிறார்கள். அத்தனை பேர்களும் பொருளாதாரத்தில்

[20th July 1964 [திரு. வை. சங்கரன்]

பிறப்பட்டவர்கள். அவர்களுக்கு ஸொலேஷியம் அளித்தால்தான் அவர்களுக்கு ஓரளவு ஆறுதல் ஏற்பட முடியும். அதை அளிக்க வேண்டும். நிவாரண கமிட்டி போட்டு தொகை வசூலிக்கப்பட்டதிலிருந்து பெண்களை இழந்த பெற்றோர் ஒவ்வொருவருக்கும் ரூபாய் 500 வீதம் கொடுப்பதாக ஏற்பட்டாகியிருக்கிறது. அது போக மேற்கொண்டு 18,000 ரூபாய் கலெக்டரிடம் இருக்கிறது. அந்தத் தொகையைக் கொண்டு வேறு ஏதோ கட்டடத்திற்கு உபயோகிக்கப் போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அது பொருத்தமா என்று சிந்திக்கவேண்டும். மேலும், அந்த நிதி திரட்டியதன் நோக்கமே, பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். ஆகவே, அந்த நிதியிலிருந்து ஒவ்வொரு பெற்றோருக்கும் மேலும் ரூபாய் 500 வீதம் கொடுத்தால் சரியாகப் போய்விடும். அந்த வகையிலாவது உதவி செய்ய சர்க்கார் அட்வைஸ் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இன்னும் என்ன என்ன விதத்தில் கட்டட விதிகளை திருத்தியமைக்கலாம் என்பதை ஆராய்ந்து அதன்படி திருத்தியமைக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தை நண்பர் திரு. கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் எழுப்பியதை நான் வரவேற்கிறேன். ஏனென்றால், இந்தச் சம்பவ தினத்தன்று நான் நேரடியாக அங்கு இருந்து, அதில் என்னால் முடிந்த சேவையைச் செய்தேன். அன்று நான் அங்கு கண்ட சம்பவங்களை இச் சபையினுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

கனம் அமைச்சர் அவர்கள், காலையில் எழுப்பிய பிரச்சினைக்கு ஒரு ஸ்டேட்மென்ட் வாசித்தார்கள். அதை அவர்கள் வாசிக்கும் போது எனக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது. இந்த விஷயத்தை "லைட்" ஆக "ட்ரீட்" செய்து சொல்ல வேண்டிய முக்கிய விஷயத்திற்குக் கூட முக்கியத்துவம் தராமல் ஸ்டேட்மெண்டு கொடுக்கப்பட்டது. நான் கனம் அமைச்சர் அவர்களை குறை சொல்வதற்காக இதைச் சொல்லவில்லை. அரசாங்கத்தில் இருக்கும் அமைச்சர்கள் ஏதாவது ஸ்டேட்மென்ட் இங்கு கொடுக்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட இலாகாவிலிருந்து ரிபோர்ட் கேட்டு, அந்த ரிபோர்ட்டை நம்பி அவர்கள் இங்கே ஸ்டேட்மென்ட் படிக்கிறார்கள். அதிகாரிகள் எவ்வளவு அலட்சியப்படுத்தி இந்த ஒரு முக்கியமான விஷயத்தில் ரிபோர்ட் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பது அமைச்சர் அவர்கள் படித்த ஸ்டேட்மெண்டிலிருந்து தெரிய வருகிறது. இதற்கு முன் வேறு பல பிரச்சினைகளைக் குறித்து அமைச்சர்கள் பல ஸ்டேட்மென்ட்களைப் படிப்பதுண்டு. அவற்றையும் இலாகாவினர் ரிபோர்ட்களின் பேரில்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவையெல்லாம் சரிதான் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பேன். ஆனால், இந்த சம்பவம் நடந்த அன்று நான் அந்த இடத்தில் நேரடியாக இருந்திருக்கிறேன். அங்கு நடந்த சம்பவ விவரங்கள் எனக்குத் தெரிந்ததை வைத்துப் பார்க்கும்

போது, அமைச்சர் அவர்களுடைய ஸ்டேட்மென்ட் இலாகாவினால் மிகவும் அலட்சியமாகத் தயாரித்து அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது.

அந்தப் பள்ளிக்கூடக் கட்டடத்திற்குச் சுமார் ஒரு பர்லாங்கு தூரத்தில் எனக்கு ஒரு சிறிய ஆபீஸ் அறை உண்டு. அதில் அன்று சுமார் 11-45 மணிக்கு நான் அலுவல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது பீரங்கிக் குண்டு சப்தம் மாதிரி ஒரு சப்தம் கேட்டது. சில ஊர்களில் பகல் 12 மணிக்கு நேரத்தை அறிவிக்கக் குண்டு போடுவதுண்டு. மதுரையில் நேரத்தை அறிவிக்கக் குண்டு போடுவதில்லையென்றாலும், ஏதோ பழைய ஞாபகத்தில் நினைத்துக்கொண்டேன் 12 மணிக் குண்டுதான் போடுகிறார்களோ என்று. ஆனால், அப்பொழுது 12 மணி ஆகவில்லையே என்று சற்று சந்தேகம் ஏற்பட்டது. இருந்தாலும் சாதாரண அலட்சியத்தோடு இருந்துவிட்டேன். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பெரிய கூட்டமாக ஜனங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைப் பார்த்து, பக்கத்திலிருந்த ஆளைக் கூப்பிட்டு "எங்கே அப்பா அவர்களெல்லாம் ஓடுகிறார்கள் ?" என்று கேட்டேன். அந்த ஆள் கொஞ்ச நேரத்தில் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு ஓடிவந்து, "பள்ளிக்கூடம் விழுந்து விட்டது, பிள்ளைகள் அபத்தான நிலையில் இருக்கிறார்கள்" என்று சொன்னான். 15 நிமிஷங்களுக்குள்ளே நான் அந்தச் சம்பவம் நடந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அந்தப் பதினைந்து நிமிஷங்களுக்குள்ளே அங்கே லட்சம் ஜனங்கள் என்று சொல்லலாம், அந்த அளவுக்குக் கூட்டம் கூடிவிட்டது. அது தொழிலாளர்கள் வசிக்கும் பகுதி. பெரும்பாலும் ஹார்வி மில்லில் வேலை செய்வோர் வசிக்கும் பகுதி. அந்த இடத்தை நெருங்கவே பலர் பயந்துகொண்டிருந்தார்கள். காரணம் என்னவென்றால் இந்த அசெம்பிளி கட்டிடத்தைப்போல் அது நான்கில் ஒரு பாகம் தான் இருக்கும். நான்கு பக்கமும் அடைக்கப்பட்ட சுவர். ஒரே ஒரு சின்ன வாசல், கோட்டைக்கதவு மாதிரி. திடீர் என்று அந்தக் கட்டிடம் அப்படியே கலகலத்து இடிந்தபொழுது ஒரு பெரிய அதிர் வெடி போட்டது போல இருந்தது. ஓடி வந்து பார்த்தோம். கிழக்குப் பக்கத்தில் இருந்த சுவர் அப்படியே நொறுங்கி உள் பக்கம் சாய்ந்து இருந்தது. மேற்குப் பக்கத்துச் சுவரும் அப்படியே கலகலத்து நின்றது. தெற்குப் பக்கத்து வாசல் சுவரும் இடிந்து உள்ளாகச் சரிந்திருந்தது. எங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. போலீசுக்கும் தீயணைக்கும் படையினருக்கும் யாரோ டெலிபோன் செய்து இருக்கிறார்கள். அவர்களும் வந்தார்கள். கட்டிடத்திற்குள் என்ன இருக்கிறது என்று ஒன்றுமே தெரியவில்லை. முதன் முதல் நான்தான் பயர் எஞ்சின் ஏணியை இடிந்து நின்ற சுவற்றில் சாத்தி அதன் மேல் ஏறி உள்ளே குதிக்க முயன்றேன். நான் ஏறினபிறகு பல தொண்டர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக ஏறி மேலே வந்தார்கள். சுவர் அப்படியே கலகலத்து நின்றது. கால் வைத்துக்கொள்வதற்கு அரை அடி கூட இடமே இல்லை. "ஐயா, ஐயா நீங்கள் கீழே இறங்கி விடுங்கள்" என்று என்னைக் கூட எனக்கு வேண்டியவர்கள் மிகவும் வற்புறுத்தினார்கள். இடிந்த சுவற்றின் மேல் நிற்கிற நான் ஏதாவது விபத்துக்குள் அகப்பட்டுக்

20th July 1964] [திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்]

கொள்வேன் என்கிற பயம் அவர்களுக்கு. நான் இறங்கவில்லை. எனக்குப் பின்னால் வந்த சுவற்றின்மேல் ஏறியவர்களை உள்ளே குதியுங்கள் என்றேன். அவர்கள் குதித்தார்கள். இங்கே ஒன்றும் இல்லையே ஐயா என்றார்கள். உள்ளே ஒரு குழந்தை இருப்பதுகூட தெரியவில்லை. ஆனால் வெளியே இருப்பவர்களோ இன்னும் பல குழந்தைகள் வெளியே வரவில்லை என்கிறார்கள். உள்ளே குதித்தவர்கள் இடிந்து சரிந்திருந்த கல் மண்ணை கையால் கிண்டினார்கள். ஒரே தூசு வெறும் சுண்ணாம்பு தூசு. சிமெண்டுப் பொருள் என்பதே கிடையாது அவ்வளவும் காரைப்பொடி. கிண்டிப் கிண்டிப் பார்த்தோம். அதற்குள் போலீசார்களும் அந்தப்பள்ளி வாசல் புறம் சரிந்திருந்த பகுதியை அகற்றிவிட்டு உள்ளே வந்தார்கள். எல்லோரும் கிண்டிப் பார்க்க ஆரம்பித்த பின் ஒன்று இரண்டாக அந்த பச்சிளம் பெண் குழந்தைகளின் உடலம் நீக்கப்பட்டது. வாழ்க்கையில் என்னைப்போன்ற கல் நெஞ்சக்காரன் கிடையாது என்று என் நண்பர்கள் சொல்வார்கள். ஆனால் உண்மையில் அன்றைய தினம் நான் அழுதுவிட்டேன். அதுவும் இந்த இடிபாடில் அகப்பட்ட ஒரு குழந்தையை புழுதி கிளறி எடுத்து கையில் தூக்கியபொழுது அந்தப் பரிதாபகரமான நிலையிலே அந்தக் குழந்தை தன் ஒரு கையை என் கழுத்தில் கொடுத்து அணைத்துக் கொண்டபோது நான் உண்மையில் கதறி விட்டேன். அங்கு நேரில் இருந்து பார்த்தவர்களுக்குத்தான் ரத்தம் கொதித்த உணர்ச்சியை உணர்ந்திருக்க முடியும். நாங்கள் எல்லாம் உள்ளே குதித்து அந்தக் குழந்தைகளை மீட்கும் பணியில் ஈடுபட்டு வேலை செய்து கொண்டிருக்கும்போதுதான் டி.வி.எஸ். ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர் வந்தார்கள். வந்தவர்கள் அப்படியே நின்றார்கள். இன்றையதினம் அமைச்சர் அவர்கள் படித்த அறிக்கையில் டி.வி.எஸ். ஸ்தாபனத்தார் ஆற்றிய தொண்டை பாராட்டியிருக்கிறார்கள். என்னைப்பாராட்ட வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. என்போன்று அந்த மீட்சி வேலையில் ஈடுபட்டவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் உண்மைக்கு மாறாக ஒரு அதிகாரி—அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர் இங்கே இருந்தார். "இதோ பாருங்கள் உங்களைப்பற்றி பாராட்டி எழுதியிருக்கிறேன்" என்று டி.வி.எஸ். ஸ்தாபனத்தாரிடம் அற்பச்சலுகைகளை பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்கிற நினைப்பிலோ என்னவோ இந்த மாதிரி அவர்கள் பெரிதும் ஈடுபட்டதாக அறிக்கை தயாரித்து இருப்பது மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. உண்மைக்கு மாறுபட்ட இத்தகைய அறிக்கை ஒரு அதிகாரி தயாரித்தார் என்றால் அவருடைய மனோபாவம் எப்படி இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். மதுரை முனிசிபாலிட்டியார் அந்த கட்டடத்தை இடித்துத் தள்ள வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டு இருக்கிறார்கள். பள்ளி நிர்வாகி அதை இடிக்க மறுத்து வந்தகால் அதை முனிசிபாலிடியாரே இடித்துத்தள்ள நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பள்ளி அதிகாரியோ சென்னைக்கு வந்து அவ்வாறு இடித்துத் தள்ளுவதற்கு ஸ்டே வாங்கியிருக்கிறார் என்றால் அத்தகைய ஒரு ஸ்டேயைக் கொடுத்தது யார், எந்த அதிகாரத்தின்மீது அந்த அதிகாரி ஸ்டே கொடுத்தார் என்பதைப்பற்றி விவரத்தை

[திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்] 20th July 1964.

கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இத்தனை குழந்தைகள் மாண்டு இருக்கின்றன என்றால் நிச்சயமாக அந்தப் பாவம் அந்த அதிகாரியைத்தான் சுற்றும்.

அடுத்து, இன்னொன்று அந்தக் காலத்தில் ஜில்லா போர்டில் நான் வைஸ்-பிரசிடெண்ட்டாக இருந்து இருக்கிறேன். பிரசி-டெண்ட், வைஸ் பிரசிடெண்ட் ஆகிய நாங்கள் பள்ளிக் கூடங்களுக்குச் சென்றால் அந்தப் பள்ளிக்கூட கட்டிடம் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்ப்போம். அப்படி பார்க்கக்கூடிய அதிகாரம் கல்வி அதிகாரிகளுக்கு இருக்கிறது. மதுரை டிவிஷனல் ஆபிஸ் இருக்கிறது. டி.ஈ.ஓ. இருக்கிறார். டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். இருந்தும் அந்த அதிகாரிகளில் யாராவது ஒருவர் அந்தக் கட்டிடத்தில் பள்ளிக்கூடம் நடப்பது குழந்தைகளுக்கு ஆபத்தானது என்று சொல்லியிருக்கிறார்களா என்று கேட்டேன். அந்த அதிகாரிகள் பெப்பெப்பே பெப்பெப்பே பெப்பெப்பே என்று விழித்தார்கள்.

திரு. மீ. கலியாணசுந்தரம்: கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த விஷயம் மிகவும் முக்கியமானதாகையால் சபையின் அனுமதி பெற்று இதை பிற்பகல் 2 மணி வரை நீடிக்கலாம் என்கிற யோசனையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கனம் உதவி சபாநாயகர்: அது பற்றி பிறகு அமைச்சர் அவர்கள் அவசியமானால் ஒரு பிரேரணையைப் பிரேரேபிப்பார்கள். கனம் அங்கத்தினர் ஆர். வி. சுவாமிநாதன் தொடர்ந்து பேசலாம்.

திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்: கல்வி இலாக்கா இன்ஸ்பெக்டர் 'கட்டிடம் எப்படி கட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் கவனிப்பது எங்களுடைய வேலை இல்லை' என்று கூறினார். அந்தப் பள்ளிக்கூட உரிமையாளர் எப்படியாவது முனிசிபாலிடியைச் சரி செய்து அனுமதி வாங்கி விட்டார் என்றாலும், அந்தக் கட்டிடம் சரி இல்லை, மோசமாக இருக்கிறது என்று என் சொல்லவில்லை என்று கேட்டால் அது அவர்களுடைய வேலை இல்லை என்று சொல்லித் தட்டிக் கழிப்பது சரியல்ல. அதற்குக் கல்வி அதிகாரிகளும், கல்வி இலாகாவும் தகுந்த பதில் கூறியே ஆகவேண்டும். நம்முடைய தேசத்தில், குறிப்பாக நம்முடைய மாகாணத்தில் உள்ள மக்கள் என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் அது ஆண்டவனுடைய சித்தம் என்று நினைத்து பொறுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் கூறுவார்கள்—ஒருவன் பெரிய காரில் போவான்: இன்னொருவன் கட்டை வண்டி இழுத்துக் கொண்டு போவான். வண்டி இழுப்பவன் காரில் போகிறவனைப் பார்த்து 'நான் ஜென்மத்தில் அவன் புண்ணியம் பண்ணியிருக்கிறான்; அதனால் காரில் போகிறான்; நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ வண்டி இழுக்கிறேன்' என்றுதான் சொல்வான். ஆனால் இன்றுள்ள நிலைமையோ காரில் போகிறவனைக் கைவண்டி இழுக்கச் செய்கிறேன் என்று சொல்லக்கூடிய நிலைமையாகும். என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் 'அவனைக் கைவண்டி இழுக்க வைப்பேன் என்று சொல்லாதே; உனக்கும் ஒரு கார் வேண்டும் என்று சொல்' என்றுதான் சொல்வேன். மதுரையில் இவ்வளவு

20th July 1964] [திரு. ஆர். வி. சுவாமிநாதன்]

பெரிய துக்ககரமான சம்பவம் நிகழ்ந்திருப்பதற்குப் புரட்சிகரமான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் நம்முடைய ஜனங்கள் அமைதியான ஜனங்கள்; சட்டத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கும் ஜனங்கள். ஆகவே, அமைதியுடன் இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஜனங்கள்தான் அமைதியாக இருக்கிறார்களே என்று நினைத்து அற்பமான விஷயம் போல் ஜில்லா அதிகாரிகள் ரிப்போர்ட் அனுப்பியிருக்கிறார்களே அதே மாதிரி நினைத்து விட்டால், பின்னால் மிகுந்த மனோவேதனையை அளிக்கக்கூடிய அளவுக்கு நிலைமைகள் ஏற்படும் என்பதை நான் கூற விரும்புகிறேன். இதை என்னுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த அரசாங்கத்திற்கு நான் தாழ்மையோடு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கட்டிடம் இடிந்து விழுந்த அன்று நான் அங்கே பிள்ளைகளைத் தூக்கி ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். இடிந்த கட்டிடத்தில் நின்று கொண்டிருந்த சுவற்றில் ஒரு கயிற்றைக் கட்டி இலேசாக இழுத்த உடன் அந்தச் சுவர் அப்படியே விழுந்து விட்டது. அந்தச் சமயத்தில் நான் அந்தக் கட்டிடத்தின் உள்ளே இறங்கினேன். நான் இதையெல்லாம் பெருமையாகச் சொல்லவில்லை. காலை 11-¾ மணியிலிருந்து 3½ மணி வரை அங்கேயே இருந்தேன். என்னுடைய சட்டையெல்லாம் கிழிந்துவிட்டது. சாமிநாதன் என்று யாரும் அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியாத நிலையில் இருந்தேன். நண்பர் சங்கரன் அவர்கள் கோர்ட்டில் இருந்து திரும்பி வரும்போது என்னைப் பார்த்தார்கள். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த கே.டி.கே. தங்கமணி அவர்கள் முதலில் என்னைப் பார்த்தபோது என்னை அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை. பின்னர்தான் 'ஆர். வி. சாமிநாதனா!' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்கள். அந்தத் தெருவில் உள்ள ஐந்தாறு வீடுகளைக் காட்டி இவையெல்லாம் யாருடைய வீடுகள் தெரியுமா என்று ஜனங்கள் கேட்டார்கள். அதற்குப் பதிலாக 'அந்த வீடுகள் எல்லாம் இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை நடத்தி வந்தவருக்குச் சொந்தமானவை' என்று சொன்னார்கள். அப்போதுதான் நான் உணர்ந்தேன் 'இந்த மாதிரிப் பள்ளிக்கூடங்களை நடத்துவதுகூட ஒரு வியாபாரமாக நடந்து வந்திருக்கிறது' என்பதை. பள்ளிக்கூடம் கட்டுவதற்கு வந்த பணத்தையெல்லாம் தனக்கு என்று வீடுகள் கட்டப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். அவ்வாறு வீடுகள் கட்டி வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறார்.

இந்த நிலைமையில் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தை நடத்தி வந்தவர் என்ன சொல்கிறார் என்றால் 'மறுபடியும் பள்ளிக்கூடத்தை நடத்தப்போகிறேன்' என்று சொல்கிறார். சிறு பிள்ளைகளுக்கு எல்லாம் மிட்டாய் கொடுத்து 'பள்ளிக்கூடம் நடத்துகிறேன்' என்று சொல்லி அவர்களைத் தன்னுடைய வீட்டில் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அப்படி அங்கே பிள்ளைகளைச் சேர்த்து பாடம் சொன்னால் பின்னால் ரெக்கக்னிஷன் வாங்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் அவ்வாறு செய்து வருகிறார். இது ஒரு வியாபாரமாகவே போய்விட்டது. மானேஜ்மெண்ட் ஸ்கூல் நடத்தி லட்சக் கணக்கில் பணம் சம்பாதித்திருக்கிறார்கள் என்று அன்றுதான் நான் தெரிந்து கொண்டேன். இதை நண்பர் வெங்கட்டராமன் அவர்களும்—கல்வி இலாகாவை

வைத்திருக்கும் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இங்கு இல்லை— முதல் அமைச்சர் அவர்களும் நன்றாக ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நான் ரொம்ப பரிசுத்தமான இந்து. இங்கு கிறிஸ்த வர்கள், ரோமன் கத்தோலிக்கர்கள் பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டு கிறார்கள். அவர்கள் சிறிய பள்ளிக்கூடம் நடத்தினாலும் சரி, பெரிய பள்ளிக்கூடம் நடத்தினாலும் சரி, மிக உயர்ந்த முறையில், அருமையான முறையில் நடத்துகிறார்கள். உண்மையிலேயே அந்த கிறிஸ்தவ மிஷினரிகளுக்கு தமிழ நாட்டு மக்கள் மிகவும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்துக்கள் மட்டுமல்ல, முஸ்லிம்களும், மற்ற மதத்தினரும் பள்ளிக்கூடம் நடத்தினால் அது பணம் சம்பாதிக்கவே நடத்துகிறார்கள் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை ஆனால் கிறிஸ்தவ மிஷினரிகள் மிக உயர்ந்த முறையிலே நடக்கின்றன. என்னிடம் ஒருவர் வந்து மானேஜ்மெண்ட் பள்ளிக்கூடம் நடத்த அனுமதி வாங்கித் தாருங்கள் என்று கேட்டார் "வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கி விட்டீர்களா? வேறு ஏதாவது வியாபாரம் செய்யுங்கள். வீணைப் பாவத்தைத் தேடிக் கொள்ளாதீர்கள்" என்றுதான் சொன்னேன். இந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை மனதில் கொண்டு 'மானேஜமெண்ட் ஸ்கூலே வேண்டாம்' என்று ஒரு நமஸ்காரம் செய்து அவற்றையெல்லாம் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி ஆர்.டி.ஓ. ரிப்போர்ட் வந்திருக்கிறது. இதைப் பற்றிய விவரங்களை அரசாங்கமே நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இது ஒரு குறிப்பிட்ட ஒரு கட்சியை மட்டும் பொறுத்த விஷயமோ அல்லது இது அரசாங்கத்தை மட்டும் பொறுத்த விஷயமோ இல்லை. அரசாங்க அதிகாரிகள் தப்புப் பண்ணியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இதைப் பற்றி எல்லாம் விரிவாக ஆராய்ந்து ரிப்போர்ட் கொடுக்க தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு 'நான்-அபிஷியல்' கமிட்டி போட்டு விசாரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்துப் பிறகாவது புதிய நல்ல காரியங்கள் நடைபெறவேண்டுமென்று கருதுகிறேன். ஆசைப்படுகிறேன். அதற்காக அரசாங்கம் ஒரு 'நான்-அபிஷியல்' கமிட்டி போட்டு விசாரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இவ்வளவு நேரமாக இரண்டு மூன்று கனம் அங்கத்தினர்கள் மிக விரிவான முறையிலே மதுரையில் நடந்த பள்ளிக்கூடக் கட்டிட விபத்தைப் பற்றிக் கூறினார்கள். நான் அந்த நாளில் சென்னையில் இருந்தேன். இந்தச் சம்பவம் ஏற்பட்டது என்று அறிந்தவுடன் அன்றைக்கே புறப்பட்டு அடுத்த நாள் காலையில் மதுரைக்குச் சென்றேன். அங்கு சென்று காலையில் பெண் குழந்தைகள் எல்லாம் அலங்கரித்துக் கொண்டு பள்ளிக்கு வந்ததும் திரும்பிச் செல்லும்போது அந்தக் குழந்தைகள் அலங்கோலமான நிலையிலே ஆஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிச் செல்லப்பட்டதையும் கேட்கும்போது நெஞ்சம் பதைத்தது; வயிறெல்லாம் அப்படியே கொதித்தது என்று சொன்னால்கூட அது

மிகையாகாது. அன்று நல்ல வேளை சனிக்கிழமை. எல்லா வகுப்புகளும் நடைபெறவில்லை. ஸ்பெஷல் வகுப்புகள் மட்டும் நடந்ததன் காரணமாக ஒரு சில குழந்தைகள் மாத்திரந்தான் அன்றைய விபத்துக்கு உள்ளாயினர். இந்த விபத்தைப் பற்றி மிகச் சுலபமான முறையில் யாரும் சொல்லி அணைத்துவிட முடியாது. இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தின் கட்டிடம் ஒரு சமாதியைச் சுற்றி கல்லாலான ஆறடிச் சுவற்றின்மேல் கட்டப்பட்டது. அந்தச் சுவற்றின் மேல் மூன்று மாடிக் கட்டிடம் கட்டினால் தாங்குமா என்பதைப்பற்றிக் கவனிக்காது கட்டப்பட்டது முதல் குற்றம்.

அந்தக் கட்டடத்திற்கு ப்ளான் போட்டு அந்தப் பிளானைப் பாஸ் செய்ய முனிசிப்பாலிட்டிக்கு அனுப்பி வைத்து அது பாசாகாமல் கட்டியது இரண்டாவது குற்றம். முனிசிப்பாலிட்டி பாஸ் செய்யவில்லை. ஆனால் கட்டிடம் கட்டியாகிவிட்டது. அதை இடிக்க முடியுமா என்பதற்காக சென்னைக்கு வந்து டவுன் ப்ளானிங் ஆபிசுக்குச் சென்று ஸ்பெஷல் பெர்மிஷன் எடுத்துச் சென்றது மூன்றாவது குற்றம். கட்டடம் சம்பந்தமான குற்றங்கள் இவை. கல்வி பற்றி கவனிக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் அந்தக் கட்டடத்திற்குச் சென்று அங்கு பள்ளிக்கூடம் நடத்தலாமா கூடாதா என்பதை சிந்தித்துப் பார்த்திருக்க வேண்டும். அப்படி சிந்தித்துப் பார்த்தார்களா இல்லையா என்பதைப் பற்றி இப்போது யாருக்கும் தெரியவில்லை. முனிசிப்பாலிட்டி கல்வி இலாகா பேரில் குற்றம் சுமத்தி விட வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். கல்வி இலாகா முனிசிப்பாலிட்டி பேரில் குற்றம் சுமத்த நினைக்கிறார்கள். ஆகவே ஒருவரை ஒருவர் முந்திக் கொண்டு விபத்து ஏற்பட்டவுடன் அறிக்கை விடுத்துக் கொண்டார்கள். அதெல்லாம் இங்குள்ள அனைவருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. தப்பித்துவிட வேண்டுமென்று அறிக்கை போட்டால் போதாது. இந்த விபத்தைப் பார்த்தவர்கள், அங்கு அப்போது சென்று சேவை செய்தவர்கள், கட்டடம் கட்டியிருக்கும் முறையைப் பார்த்தவர்கள் உள்ளனர். மதுரை மக்களுக்கு அறிக்கை மட்டும் மனத் திருப்தி அளிக்காது என்று இங்கு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த மாதிரி எவ்வளவு கட்டடங்கள் இருக்கின்றன? இந்த மாதிரி ஸ்பெஷல் பெர்மிஷன் யார் யாருக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது? என்பதெல்லாம் விசாரித்தால்தான் தெரியும். இது நடந்துவிட்டது. ஆகவே குற்றம் செய்தவர்களை என்ன செய்ய முடியும் என்று நினைத்தாலும்கூட இதை சாதாரணமாக நினைத்து விட்டு விடக் கூடாது. குற்றம் செய்தவர்களுக்கு மன்னிப்பு கொடுக்கலாம். ஆனால் இந்தக் குற்றம் செய்வதற்கு யார் யார் உடந்தையாக இருந்தார்கள் என்பது மட்டும் மதுரை மக்களுக்கு தெரிந்தால் அதுவே போதுமானது என்று நான் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சுவர் மீது அலாக்காக, குழந்தைகள் விளையாடுவது போல் கட்டைகளை வைத்து கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அஸ்திவாரம் பேரில் கட்டப்பட்ட கட்டடமாகத் தோன்றவில்லை. ஆகவே நன்கு பரிசிலனை செய்து இதற்கு கல்வி இலாகாவால் எப்படி ரெக்கக்னிஷன் கொடுக்கப்

[திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம்] [20th July 1964

பட்டது, அந்தக் கட்டடம் முனிசிபாலிட்டியின் பெர்மிஷன் இல்லாமல் எப்படிக் கட்டப்பட்டது, யாரிடம் ஸ்பெஷல் பெர்மிஷன் வாங்கினர்கள் என்பதெல்லாம் மதுரை மக்களுக்கு தெரிய வேண்டும் அதர்க்குண்டான நிவாரணங்களை சர்க்கார் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் சர்க்காருக்குத்தான் நல்ல பெயர் கிடைக்கும். அப்படிச் செய்தால் தான் இதுமாதிரி குற்றம் யாரும் செய்ய முன் வரமாட்டர்கள், பயமும் இருக்கும். ஆகவே குற்றம் செய்தவர்களைக் கண்டு பிடித்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். விபத்து ஏற்பட்ட பிறகு அங்குள்ள பெரிய மனிதர்கள் பணக்காரர்கள் முன்வந்து எவ்வளவோ உதவிகள் செய்தார்கள். மதுரை ராமனுட் சேம்பர் ஆப் காமேர்ஸ் உணவு, மருந்துகள் எல்லாம் கொடுத்தார்கள். சர்க்காரும் எல்லாம் செய்தார்கள். இந்த விபத்துக்குள்ளான மக்களுக்கு தாராளமாக வேண்டிய உதவிகள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இறந்த குழந்தைகளின் பெற்றோர்களுக்கு நிவாரணம் அளித்ததாகக் கூறுகிறார்கள். 500 ரூபாய் கொடுத்த தாக. இன்னும் கூடுதல் கொடுக்கலாம். அங்கயீனமான குழந்தை களாக இருந்தால் அவர்களுக்கு மிக மிக அதிகமான அளவில் நிவாரணம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

VII.—GOVERNMENT MOTION FOR SUSPENSION OF RULE 58 OF THE ASSEMBLY RULES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Deputy Speaker, Sir, under Rule 244 of the Madras Assembly Rules, I move—

"That Rule 58 be suspended and the time extended till the discussion on the subject is concluded".

The motion was put and carried unanimously.

VI.—DISCUSSION FOR SHORT DURATION *RE*-COLLAPSE OF BUILDING OF SARASWATHI HIGH SCHOOL, MARINAGARAM, MADURAI—*cont.*

1-30 p.m. திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்: மதிப்பிற்குரிய உதவி சபா நாயகர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தில் பேச வேண்டுமென்று நினைக்கும்போது உண்மையிலேயே நின்று பேச முடியாத ஒரு சூழ்நிலைதான் என் போன்ற பெண்களுக்கு ஏற்படுகிறது. ஒரு உயிரைக் கொன்றால் உடனே அவர்களுக்கு தூக்கு தண்டனை கொடுக்கிறோம், அரசாங்கத்திலிருந்து. ஆனால் 36 உயிர்களைக் கொன்றவர்களை, தாய் தகப்பன்களை பரிதவிக்க விட்டவர்களை, இன்னும் வைத்திருப்போம் என்றால் அது அவர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுப்பது போலாகும் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். என்னைப் பொறுத்த வரையில், அந்தச் சம்பவம் நடந்ததற்கு சிறிது பின் தங்கிச் சென்றேன். கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் கூறியபடி, கயிற்றைப் போட்டவுடன் சுவறு விழுந்தது. நூலை வைத்து சோப்பை அறுத்தால் எப்படி அறுபடுமோ அதேபோன்று கயிறைப் போட்டவுடன் அந்தக் கட்டடம் இரண்டாக விழுந்தது. அந்த முறையில் இருந்த கட்டடத்தை கட்டிய என்ஜினியர் யார்? எப்படி அதை அலவ் செய்தார்கள்? சுண்ணாம்பு போட்டார்களா?